

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

"Danica" izhaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 19. mal. serpana 1889.

List 29.

Če Cerkev res vedo prezira.

Ena izmed liberalnih laži je tudi ta, ker krivičijo katoliško Cerkev, da ona zatira, zadržuje, odvraca oliko, da mrak in temoto ljubi in razširja. Kaj tacega pa morejo govoriti ali terditi le naj veči nevedneži, ali pa naj bolj neolikani lažniki. Cerkev je vedo in učenost vselej gojila, podpirala, Cerkev jo je ohranila in sicer še najbolj po tistih, ktere prostomišljaki razglašajo za največi mračnjake, namreč po mnihih.

Prav živa priča tega je n. pr.: pismo, ki so ga sedanji papež Leon XIII pred nekterimi leti pisali kardinalu Lucidu M. Parohu ravno oziroma na študije, vedo in oliko.

Slavno pismo se pričinja z besedami: „Plane quidem intelligis“ — Dobro veš, kar smo velikrat govorili, in ne brez vzroka, da se mora neprenehoma z večo prizadevnostjo na to delati, da se duhovski stan dan na dan bolj z znanjem nauk razsvetljuje.“ Dalje skazujejo, da to je posebno potrebno še dan danes, ker pri tolikem gnanji zmožnih duhov, pri toliki gorečnosti za študije bi duhovstvo v svojih službah in opraviilih ne moglo z dolžno častjo in pridom delati, ako bi zanemarjalo to, kar se od družih zahteva.

Zato se Njih Svetost ozira na odgojo v vedah, posebno pri gojencih za duhovski stan, in zapovedali so, da po najbolj potrebnih predvedah naj se mladina oberne k študijam modroslovja in bogoslovja po nekdanji šegi ter po učeniku Tomažu Akvinskem.

Nato dajejo sv. Oče nektere nauke o humanitetnih vedah, kterih znanje je prijetno in zelo rodovitno za oliko in vsakdanjo rabo.

Pervo meri na to, da duhovstvo ohrani svojo čast; kajti vednostna hvala je nad vso

drugo blago; kdor jo je dosegel, velja to za veliko pridobitev; kdor pa ne, pograša se mu eno glavnih priporočil pred svetom. Od tod je očitno, kako zvijačno-potuhnjeno in polno hudobije je bilo tisto določilo cesarja Julijana, ki je prepovedal kristjanom pečati se s človekoljubnimi vedami. Kajti prevedel je, da brez omike bi kmalo prišli v zaničevanje in kerščanstvo bi ne moglo dolgo vspesevati, ako bi ljudstvo mislilo, da je brez omike.

Dalje pa, ker smo po naravi tako vstvarjeni, da s tistih reči, ki jih s počutki spojemamo, se povzdigujemo k onim, ki so nad počutki, skor nobena reč bolj ne streže za pomoč umu, kakor lastnija in ličnost v pisanji. Kajti naravna in lična beseda v govoru ljudi prečudno vabi k poslušanju in k branju; od tod izhaja, da resnica, pojasnovana s tehtnimi besedami in z lepo obliko, ložej duhove prešine in se jih izdatniše prime. To ima nekako podobnost z zunanjim češčenjem Bogá, v čimur namreč je tista velika korist, od lepote telesnih stvari do samega Božanstva duh in serce povzdigniti. To so gotovo sadovi olike, imenito pohvaljeni od Bazilija in Avgüstina, in prav modro je Pavel III, naš predhodnik, priporočal katoliškim pisateljem, da naj si prilastujejo lepo zloženo pisavo, ter bodo tako ložej zavračali krivoverce, kteri le sami sebi pripisujejo hvalo, da znajo zedinjati učenost in lepoto v besedi.

Ko pravimo, da naj duhovstvo pridno vedo goji, ne mislimo samo naše domače, ampak tudi gerško in latinsko. Velikoveč se pri nas moramo bolj ozirati na starodavno rimsko vedo, nekaj zato, ker z latinščino katoliška Cerkev občuje in upravlja po vsem zahodu; nekaj pa tudi.

v tej reči se ne vadijo odveč mnogi ali pa ne odveč marljivo, ter se zdi, da tista hvala, latinsko vredno in lepo pisati, se zlagoma stāra.

Pečati se moramo natanko tudi z greškimi pisatelji. Kajti v katerem koli oziru so greški spisi tako lepi in plemeniti, da se ne more misliti kaj bolj blazega in popolnega. K temu prihaja, da pri jutrovcih je greščina živ jezik, veje v cerkvenih spominkih in v vsakdanjem življenji, in ni male vrednosti še to, da učeni gerki, ravno ker znajo gerščino, imajo večo zmožnost za učeno latinščino.

(Konec nasl.)

Nekaj o cerkvenih redovih.

Vsako leto o počitnicah dijaki višjih gimnazijalnih razredov prevdarjajo, v kakošen stan bi se podali, kakošnega poklica li bi se poprijeli za teh nekoliko lēt, kar jim je morebiti na zemlji še živeti. Mnogi gledajo priti v kak samostan, kar je gotovo priporočevanja vredno, ako imajo za to poklic, ali si ga od Boga sprosijo. Naslednji premislek utegne dobro služiti dijakom, pa tudi drugim katoličanom, da vidijo, kako so previdni ljudje o prešnjih časih delali v oziru na svoj večni poklic.

Sv. papež Gregorij veliki pripoveduje v življenju sv. vstanovnika Benedikta, kako je brat nekega mniha vsako leto, in sicer tešē hodil romat od svojega stanovališča k samostanu Božjega služabnika Benedikta. V tej priprosti pripovedki imamo pobožnega, zveličanjaželjnega, svetnega človeka, kateri svetega meniha in njegov samostan obiskuje, da z njim vred moli in nahaja duhovno ohrano za svojo dušo. Moral je biti goreč kristjan, ker je vestno na to gledal, da je po svoji sveti navadi tešē romal in si štel kot velik greh, ako bi bil brez vzroka post prelomil. Bil pa je tudi le eden izmed mnogih, kateri so bili na enak način tovarši sv. očaku Benediktu: eden iz velikega kroga onih, kateri so se zbirali okoli sv. moža in njegovega samostana kot zveličanjaželjne duše, kot prijatli mnihov, kot njih varhi, dobrotniki in branitelji. Zatorej govori sv. Gregorij brez zavzetja o tej navadi dobrega moža.

Precej ko se je plemeniti mladenič sv. Benedikt pokazal iz svoje jame, pri Subijaku, vleče njegova krepost oči kristjanov na se, ne samo iz bližnje okolice, ampak tudi iz daljave. V prvo sicer ga najdejo neolikani pastirji, kateri njegovo svetost spoznajo, mu nosijo hrane časnega življenja in dobivajo za to od njega dušno hrano njegovega nebeškega nauka. Kmalu se pa zbira mnogo pobožnih duš pod

njegovo zastavo in k samostanom, katere je sveti mož v Subijaku vstanovil. Ljudstvo vrē k njemu in celo plemeniti vitezi iz velicega vsesvetnega mesta svoje sinove mnihom dajō v izgojo. Ko je pa sv. Benedikt kot starček na Božje povelje popotval na hrib Kasino in tu šolo Božje službe vstanovil in prižgal goreče ognjišče Božje ljubezni, postal je ta sv. hrib še bolj žareča, daleč vidna svetilnica za vso deželo. O koliko duš je veliki vstanovitelj mnihov zahodnjih dežel na tem sv. hribu zbiral okoli sebe, spodbudoval s svojo prijaznostjo in s svojimi svetimi zabavami podučeval, s svojo in svojih bratov molitvijo okrepečaval, s svojim zgledom poživiljal, s čudeži poterjeval, in s svojo ljubeznijo tako povzdignil, da so tudi ti, čeravno na svetu živeči, kot duhovni otroci, od njega za Boga bili izgojevani, in njegovo duhovno očetovstvo se je daleč čez obzidje njegovega samostana razprostiralo! Iz vseh stanov, kakor je sv. Gregorij kratko popisal, so verniki hiteli k možu Božjemu, na sveto goro Kasino. Bili so tujei in romarji, pomoči potrebni, ki so v duhovnih in časnih potrebah pomoči iskali, Rimljanje in barbari, vitezi in kralji, duhovniki in cerkveni glavarji. Odveč bi bilo spominjati na plemenita očeta dečkov Mavra in Placida, kakor na hrabro sestro Placidovo, sv. Flavijo. Odveč popisovati, kako je obiskal Totila to sv. goro itd. Sveto pravilo samo ima zelo modre in ljubeznjive priprave za „sprejem gostov,“ za „duhovne kateri hočejo v samostanu stanovati,“ za „otroke, kateri se tam izgojujejo.“ To opravilo se nežno ozira na daritelje, dobrotnike in prijatelje samostana, na „sosednje kristjane“ (Christiani vicini) in na reveže. Za vse ima Benediktovo od Božje ljubezni razširjeno serce prostor; za vse potrebe in zadeve sv. Cerkve, za vse dela in namere Božje ima odperto očetovsko oko, njegov od Božje luči razsvetljeni pogled. (Gl. „Par. Das Mönchthum id.“)

K temu še nekaj za nekake reveže dijake, ki se ne vejo kam djati. Marsikteri sicer pošten, pa manj obdarovan mladenec dandanes skobacā do kacega višega razreda, potem pa se mu pot zaprē — in vendar želi revež naprej si pomagati: toda za navadne redovne stanove nima še dosti študij. Sliši se pa, da pri oo. Trapistih vsacega sprejmejo; kdor tedaj je vajen na terdo življenje in ima sicer pošteno voljo, morebiti bi utegnil poskusiti in prositi v ta red, n. pr. v Bosni. Ta je naša osebna misel, ker slišijo se včasih pritožbe, v kake zadrege je marsikter dijak zašel.

kerstu. Sv. Duh prišel je v nas in ž njim prebiva v nas tudi Oče in Sin. Kolika čast! Kako lep mora tedaj ta tempelj biti! Nobenega madeža, ne velicega, tudi ne malega bi ne smel imeti. Ne smertnega, ne odpustljivega greha ne smemo terpeti na vesti radi velike časti do tempeljna, kateri smo mi.

Ni pa dosti za tempelj, da nima madežev; da je lep, mora biti tudi ozališan. V hiši Božji bi ne bilo lepo, da nima oltarjev, lece, obhajilne mize, spovednic, orgelj i. t. d. Enako ni lepo v duši, ako nima čednosti, ki jo zališajo in povzdigujejo. Tedaj, da bode naša duša res lepa, ne zadostuje, da nima grehov, pač pa mora imeti tudi čednosti, mnogo čednosti; potem še le je nje lepota popolna. Da si pa to lepoto naša duša pridobi in jo ohrani, treba nam je Božje pomoči, in zato naj sv. Urh, patron te cerkve in fare, prosi za duše njemu v varstvo izročene, da jih potem pripelje v čez vse krasni tempelj nebeški. In kako zvesto je poslušalo navzoče ljudstvo ta prekrasni govor! Cerkev bila je napolnjena do zadnjega kota, in ne eden se ni ganil, ko jim je milostljivi gosp. prošt razkladal veličastne resnice sv. vere in jim tako krepke nauke pokladal na serce. Potem je imel slovesno sv. mašo, pri kateri mu je streglo še drugih 8 gg. duhovnov. Pred vsem svetim opravilom pa je blagoslovil novo obhajilno mizo, kar je bilo glavni vzrok, da smo imeli v nedeljo visocega gosta med seboj.

Kakošna pa je obhajilna miza? Spodnja stopnica za poklekovanje je iz sivega isterskega marmorja, spodnja in zgornja plošča pri obhajilni mizi sami in tudi slopiči, ki vsako polovico delé v tri dele, so iz kristalskega marmorja, stebriči v sredini so pa iz belega kararskega. Plošče so navadno izklesane in vglajene, pač pa so stebriči pravo mojstersko delo. V vsakem polji so štirje celi in dva popol-stebriča, naslanjajoča se na prosti ozadek. Noga v stebriču je kakor po navadi v romanskem slogu, kapiteli so pa kockasti, okrašeni z listi. Pojedine stebriče pa spajajo lik arkad mali loki, in prostor med kapitelom, lokom in gornjo čerto pa lepšajo zopet listi. Vsako tako polje je pa izklesano iz enega samega kosa, in tako natančno, da v lipov les ni mogoče natančneje vrezati. Isto tako je narejen navpični del obhajilne mize ob steni, le da ozadek pri stebričih ni prodert in so stebriči le reliefno izbokli. V naši cerkvi so namreč v prezbiteriji na vsaki strani po troja vrata, ali odpirajo se povsod le ena, en meter visoko so lesena in potem steklena. To pa nikakor ni krasilo prezbiterija, ko se je vse videlo v zakristiji, zato so se spodnja vrata zaperla ravno s tem navpičnim delom obhajilne mize, srednja so še odperta, pri gornjih ste pa postavljeni klopi. Tudi steklo, ki je bilo popred kar navadno, je sedaj novo. Lepo mlečnato steklo (Milchglas) s krasnim načertom (dessin) daje prezbiteriju vso drugačno obliko. Res krasna je naša obhajilna miza in mojster g. Vinko Čamernik iz Ljubljane sme ponosen biti na tako mojstersko delo.

Čisto nič manj umetno nam je izdelal g. Anton Belec, klepar in ključavničar v Št. Vidu nad Ljubljano, prekrasno omrežje na oratorijah. Dolgo je 7 metrov in 1 meter visoko. Vsak kvadratni meter je za-se podoba, in sicer meter velik kvadrat, v tem lepi čertasti in rastlinski ornament, potem nekoliko manjši kvadrat, v tem obroč in tu notri krasno izdelan križ, vmes pa so razni romanski ornament,

da je vse ravno prav gosto. Bogato izdelani križ je pozlačen in tudi nekateri drugi okraski, kakor drugi nastavek na verhu; drugo pa je lepo bronsovano. Delo ni polovičarsko, ali le iz ploščovine (pleha). Ne, temuč umetno kovano iz masivnega železa. Tako, da g. Belec s ponosom sme reči: To je moje delo. Najostreje kritike se mu ni bati.

Vmes naj še omenim, da presbiterij diči tudi lep „chamoť-tlak“ perve verste. Ali obrnimo oko na zadnjo steno v presbiteriji. Oltar ne zakriva cele stene, zato se kaj lepo podá izborna slikarija. Dno je zelenkasto. Takoj pri oltarji se vleče okoli siv pas obložen s piramidami. Zatem pa pride široko zeleno polje, razdeljeno v šest manjših polj, med katerimi so pripete krasne rozete. Ta manjša polja so obrobjena s sivim čertastim okvirom, notri pa so na rumenem dnu res umetno narejeni čertasti in rastlinski stilizovani ornament. Na to se naslanja siv trak, obložen z biseri, in nato meji vspenjajoča se bordura v romanskem slogu na temnorudečem dnu, za tem so še nekatere palice in temno-rudeč pas pri steni zaokrožuje lepo sliko. Podobno zadnji steni okrašen je tudi mejilni lok (Triumphbogen) in kapela Lurške Matere Božje s čertastimi in rastlinskimi ornament v romanskem slogu. Vse te slike pa je izgotovil prav povoljno, res krasno g. Borovski. Klopi pa je po načertu g. Feliksa Tomana res natančno prenovil domač mizar iz Zbilj. Kar se je moglo naredilo se je iz starih. Na verhu so stranice zaokrožene, v sredi kroga pa je mala rozeta; na sredi stranice pa je ličen čveterolist; obdaja ga žleb. Češnjev les je namazan z lanenim oljem in lakom kar daje klopem vse drugo lice.

Mudili smo se pri posameznostih, obrnimo vendar še nekoliko k cerkvenim stenam samim oči. Kako blago počiva oko na mirni, lahki rumeni barvi, ki se razliva kakor mleko po oboku in zopet ne žali očesa nekoliko težja zelenkasta barva po kapelah. Med tema se pa spenjajo kvišku mogočne sive oproge in zraven njih hite kvišku bolj svitile okrožice, katerim se temno-rujava senca kaj dobro podaja. Res so tako srečno izbrane barve, da še nisem kmalu videl cerkve s tako izborno izbranimi vjemajočimi se barvami.

Da, kakor so rekli veliki gospodje, in milostljivi gospod knezoškof sami: cerkev je res krasna in malo jih je na Gorenjskem razun ljubljanskih, da so ji kos v lepoti. Čast in hvala č. g. župniku za tolik trud in darežljivost. Čast in hvala pa tudi g. Miroslavu Tomcu iz Št. Vida pri Ljubljani, ki je bil ves čas č. g. župniku takorekoč desna roka in je tako mojstersko, pravilno v romanskem slogu zveršil načerte za omrežje in za slike v presbiteriji, na mejilnem loku in v kapeli Lurške Matere Božje.

Smledniški farani naj pa vsaj hvaležnost skazujejo in ohranijo do dobrotne roke, ki jim je vse to naklonila, kajti samih ni stalo prav nič.

Pazin. (Mitterburg), v Istriji. Kakor poroča „Slovenec“ šte. 155 v dopisu iz Pazina, je gosp. Jan Gosar (ne Kosar) za frančiškansko cerkev naslikal lep Križev pot, sliko sv. Ane, podobo sv. Janeza Nep. itd. Napravil je tudi lepo sliko „Zadnja večerja“ za obednico.

Moram še posebno omeniti, da je gosp. Gosar, posebno kar tiče cerkveno slikarijo, priporočevanja

vreden, to še toliko bolj, ker je mirnega in poštenega vedenja, prav katoliškega obnašanja. Priporočiti ga smem tudi za vsakoverstno mizarstvo, podobarsko in pozlačevansko delo, kar zveršuje točno in po nizki ceni.

M. L.

Sveta Ana.

Grozna tema je težila
Nekdaj še vesoljni svet,
Grešna kača se je vila
Celo versto tužnih let.
Božja milost prisijala,
Nam je ljubo dete dala:
Sveta Ana se rodila
Je — nebeškolepi cvet.

Si mladini v nežnih letih
Lepi zgled pobožnosti,
Rastla v čednostih si svetih
Vere in gorečnosti.
Le pobožna sveta žena
Bo pri Bogu počeščena;
Je pa v blišču, v licih lepih
Mreža zapeljivosti.

Sveta Ana si želela
Božjo mater videti,
Ki bo s Sinom svet otela
Kazni večne sužnjosti.
Svete gore obiskuješ,
V svojem vertu pa zdihuješ.
Hčerko si zató spočela
Še v visoki starosti.

Lepi zgled si, sveta Ana!
Skerbne hišne matere,
Kteri čedica je dana
Otročičev, rodbine.
Svojo hčerko si učila
V božjem strahu njo zgojila;
Izmed vseh otrók nji dana
Čast je Božje matere.

Ti obupnim bolenikom
Vselej si tolažnica;
Tudi morskim povoznikom
Si mogočna varhinja.
Kar z Marijo si prosila,
Si od Boga vse dobila.
Bodi tudi pred sodnikom
Zvesta nam braniteljca.

Sveta Ana! zdaj klečimo
Pred teboj ponižno vsi,
In goreče te prosimo:
Brani nas v nevarnosti!
Dušne in telesne sreče
Ura nam naj mirno teče;
Kadar zemljo zapustimo
K Jezusu nas pelji ti. —

Simon Gaberc.

Razgled po svetu.

Z Dunaja, 9. julija. *) (Prof. Marušič. — Slovenija. — „Austria.“) Po tem naslovom očital je v „Slov. Narodu“ v 150. številki „Slovenijan“ g. prof. Marušiču v Gorici, da je odsvetoval svojim abiturijentom, naj ne vstopijo v „Slovenijo“, ko pridejo na Dunaj, ter gorko priporočal jim katoliško akad. društvo „Austria“.

Ne cenim se pristojnega zagovarjati gosp. prof. in duhovnika Marušiča, ki se je kot profesor veronauka upal priporočati svojim učencem katoliško društvo, niti mi je na umu tukaj razlagati in dokazovati, je-li „Slovenija“ v istini med vsemi akad. društvi na Dunaji najbolj rimsko-katoliška. O tem nas pač najbolje poučuje omenjeni dopis sam.

Kot zvest „Austrian“ štejem si v sveto dolžnost, opomniti g. „Slovenijana“ na staro prislovico, da mora človek stvar, predno o njej javno pripoveduje, dobro poznati, ker drugače bi utegnil stvari, katero zagovarja, brezmejno škodo provzročiti ali pa samega sebe osmešiti. —

Bodi mi tukaj po „Austrianu“, ki gotovo pozná dobro dijaške razmere na Dunaji, povedano, da ni res, da se je katol. akad. društvo „Austria“ na Dunaji kedaj imenovalo ali da se imenuje bodisi oficijelno ali neoficijelno nemško društvo. „Austria“ je popolnoma mednarodno društvo, katerega je prvi namen, gojiti in krepiti katoliško zavest v mladih sercih dijaštva ter pobijati, kolikor mogoče, ono sedaj tako moderno brezverstvo. V tem društvu živé prav mirno med seboj Čehi, Slovenci, Poljaki, Nemci, Italijani, Madjari in Rumunci; prepira radi narodnosti v njem še ni bilo.

Popolnoma krivo je, da nosijo „Austrie“ članovi čepice; ne vém, kako si je izumil dopisnik z Dunaja take neresnice.

Ravno tako neresnično je, da ima „Austria“ mesto maše zadušnice za svojimi umerlimi tovariši „trauersalamander“. Odkar obstoji „Austria“ in do danes brala se je za vsakim umerlim udom mašazadušnica, katere so se vsi člani „in corpore“ vdeleževali. Res pa je, da se pozneje umerlega spomin tudi s „trauersalamandrom“ spoštuje.

Tudi ni res, da stopijo v „Austrio“ samo oni dijaki, ki niso nikjer drugod sprejeti; nego navadno je pač, da so „Austriani“ člani tudi drugega društva, se vé, takega, ki ne goji nasprotnih načel. Znano mi je tudi, da so bili „Austriani“ zajedno verli „Slovenijani“. — „Slovenija“ bila je nekdanj res središče duševnega življenja Slovencev na Dunaji. Pripravljali so se dijaki resno na delo za narod, a pri tem so si tudi še vedno ohranili ono versko prepričanje, katero jim je navdahnila slovenska mati in katero je vedno bilo pravi značaj slovenskega dijaka. Takrat živela je „Austria“ s „Slovenijo“ v ozki prijateljski zvezi. A nesrečni psevdoliberalizem okužil je tudi mlade slovenske dijake prišedše na Dunaj. „Slovenijani“ so se vidno odtegovali „Austri“-i in slednjič so se pričeli posmehovati onemu, ki se je upal javno povedati, da je katoličan, ter ni hotel trobiti z onimi v rog, ki so pomilovali take nazadnjaške „finsterlinge“. —

*) Ta dopis je prinesel „Slovenec“ 12. jul. t. l. in ker je važen za dijake, naj ga poda po večem tudi „Danica“ Vr.

Poslušajte, koliko je vredna gorečnost!

1.) Za dušni blagor skerbeti je največja in najimnetnejša služba, največje opravilo in delo. Naj bo še toliko služb in opravil med ljudmi, imenitnejše vendar nobene ni, kakor sodelovati z Bogom in Jezusom v pospeševanje rešitve neumerjočih duš. Kolikor imenitnejša je večnost od sedanjosti, duša od telesa, znotranje od zunanjega; toliko važnejša je tudi skerb za dušo memo vsake druge posvetne, telesne in zunanje skerbi. Mi nismo sodelovalci kraljevi, niti kakega visokega vradnika ali imenitnega umetnika i. t. d.; temveč mi smo sodelovalci Boga samega, in ne zdravniki umerjočega telesa, temveč neumerjočih duš, tudi ne oskerbniki velikih, a samo časnih posestev, temveč „oskerbniki skrivnosti Božjih.“ Vsako opravilo naj bode na svoj način častivredno, a najčastivrednejše med vsemi opravili je dušno pastirstvo. „Med vsem, kar je božjega, je z Bogom za dušni blagor delovati najbolj božje“, govori sv. Dionizij Areopagonec. To je tako imenitno opravilo, da celo angelji bi brez gorečnosti nič ne bili in svojo prednost bi zgubili, ako bi bilo mogoče, da bi je z gorečnostjo obdržati ne skerbeli. To opravilo je tako imenitno, da je zaradi njega sam Sin Božji na svet prišel in svojo kri prelil. Če kdo med ljudmi stori kdaj kaj posebno imenitnega, je vendar to manj vredno, kakor spreobrnjenje ene same duše! Sv. Gregorij zaterjuje, da je bolj imenitno, če je kdo s prigovarjanjem in z močjo molitve kakega grešnika spreobrnil, kakor da bi bil kakega telesno mertvega oživil, in brez dvombe je spreobrnjenje enega grešnika več vredno, kakor oživiljenje enega mertvenca. Zdravnik postane sloveč in imeniten, ako reši in ohrani kakega bolnika, ki je že skoraj umiral, če mu zdravje in življenje zopet zadobi, se bolj sloveč postane oni, ki je kakega mertvega oživil: toda še imenitnejše delo je izveršil, kdor je kakega grešnika spreobrnil, — rešil je namreč človeka ne kar časne smerti, temveč večne: rešil ga je smerti greha in smerti pekla — smerti greha zaradi pridobljene posvečujoče milosti Božje, ki je pravo dušno življenje, in rešil smerti pekla, zaradi odvernitve večnega pogubljenja, kamor bi prišla duša, ako telo umerje brez milosti Božje. Sv. Anastazij in sv. Avguštin se zato nista bala terditi, da je spreobrnjenje duš bolj imenitno, kakor čudeži, da, celo kakor stvarjenje sveta.

2.) Ravno zato je tudi dušno spreobrnjenje najimnetnejše opravilo, največja skerb, najtehtniša služba in delo, katerokoli je mogoče. Ali katero opravilo, katera skerb, katero delo in služba

zamore imetnejša biti, kakor dušo večne smerti obvarovati in ji k večnemu zveličanju pripomoči? To opravilo je celo pred Bogom najimnetnejše, ker je on vse, kar je storil, storil za blagor duš. „Pomisli,“ govori sv. Krizostom, „čemu so bili pošiljani preroki, čemu aposteljni, čemu pravični, čemu celo večkrat angelji? Zakaj je edino-rojeni Sin in Beseda Božja prišel na svet? Ali ne ljudi reševati in zgubljene k življenju verniti.“

To delaj tudi ti, o človek, iz vsih svojih moči. To je namreč najimnetnejše opravilo. O koliko reči je na svetu, katere cenijo ljudje za imenitne in potrebne, kar pa niso! O koliko mnogi delajo za pridobitev kake časti, službe itd.! Vse pa je le minljiva reč in dobrot, časna skerb in trud, majhne ali celo nobene vrednosti za dušo in za večnost! Neskončna imenitnejša stvar se pa pri tem zamudi. Truditi se za rešitev in večno zveličanje duše, kar je pravo in najimnetnejše opravilo, pred vsem za duhovne in dušne pastirje.

3.) Spreobrnjenje duš je zato tudi Bogu najprijetnejše delo. —

Ker Bog človeške duše neskončno ceni in ljubi, ker nima nobene serčneje želje, kakor da bi bile človeške duše sposobne sprejeti njegovo resničnost, ljubezen, milost in zveličanje, sledi iz tega očitno, da mora imeti neizmerno veselje in dopadajenje, če se najde človek, ki podpira njegovo največjo serčno željo. Vsa zunanja čast, ves kinč liš božjih in oltarjev, vsa praznična obleka, vse kadilo, vsa darila in pobožnosti mu ne dopadejo tako, kakor spreobrnjenje ene same duše. „Noben dan,“ govori sv. Gregorij, „ni Bogu tako prijeten, kakor dušna gorečnost:“ in sv. Krizostom govori enako: „Nič ni pri Bogu tako prijetnega, nič njemu tako važnega, kakor dušni blagor.“ Bog ima gorečo željo vse zveličati: kdor tedaj pri tem sodeluje, opravlja Bogu najprijetnejše delo, ki se mu zamore opravljeni. Tudi imajo vsa ostala dela nekaj nepopolnega in omejenega na sebi, in po njih se Bogu skaže samo minljiva čast, ki ne terpi dalje, kakor delo samo. Kdor pa eno dušo spreoberne, učini s tem, da je Bog od ene duše več večno česčen in slavljen: ravno tako, kdor reši eno dušo večnega pogubljenja, naredi s tem, da ena duša manj Boga večno žali. Kako ljubeznjivo mora toraj to delo Bogu biti!

Duše so živa podoba Božja, njegovo duhovno svetišče. Gotovo mu je zategadelj zelo prijetno, če se njegova lepa podoba, njegovo živo svetišče izterga peklenskemu ognju. Gotovo se zdi očetu dobro, če se njegov zgubljeni sin poboljša domū verne; prijetno je Sinu Božjemu, če se ena

tako drago odkupljena ovčica izterga volčjemu žrelu; prijetno je sv. Duhu, če se nevesta s svojim nebeškim ženinom zopet spravi in zedini. Vzemimo si toraj to dobro k sercu, da Bogu ne premoremo nič prijaznejšega in prikupljivejšega dati, kakor eno spreobrnjeno dušo, ki je vstala od smerti greha in sedaj zopet živi za Boga skesana in v stanu milosti božje. Zato je naročil o neki priliki Gospod sam v prikazni sv. Mehtildi: „Moli za zgubljene, od pota čednosti zašle duše; kajti silno hrepenim po njihovem spreobrnjenji.“

(Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. C. Br. Caharija, Trapist iz južne Afrike, je šel 11. t. m. iz Rima skoz Ljubljano na Dunaj in podá se skoz Nemčijo v Afriko. Bil je poslan od preč. P. Franca opata v Rim po misijon-skih opravilih. Iz Rima je pripeljal seboj Viljema Jož. Reed-a, zamurca iz Pitsburga v Ameriki, ki je v Rimu študiral filozofijo in imel nastopiti bogoslovje; zaradi slabega rimskega zraka pa je moral Rim zapustiti in bode najberže v misijonu študiral dalje ter postal misijonar. Mladeneč, pri 26 letih, je prav prijetne postave, jako olikan, govori zraven zamurskega več evropskih jezikov in videti je prav dobrega duha. Starši so mu protestantje in moral je hudo preganjanje terpeti od svojih, ker je postal katoličan. — Izročili smo br. Cahariju zbirko 80 gl. za marien-hillske misijone, ki so v velikih potrebah, kakor smo naznanaovali nedavno v našem listu.

V Horjulu je bila preteklo nedeljo, 14. t. m., prelepa slovesnost, obletno obhajanje farne patrone sv. Marjete. Povikšala je slovesnost ta dan posebna okoliščina, da nekdanji ondotni kaplan, gosp. profesor J. Marn, ki že čez trideset lét hodi nazaj slovesnosti povzdigovat, je tudi ta dan prevzel pridigo, in sicer zdaj prvi pot kot ljubljanski častni kanonik in horjulski častni občan. Govoreč o sveti mučenici Margariti je govornik dobro pojasnoval, kako so nekdanji poganski trinogi terli in zasramovali kerščansko Cerkev in vernike, ravno to pa počenjajo sedanji liberalni trinogi, ki škodujejo Cerkvi in duhovnom, kjer koli morejo, kakor undan v Rimu, ko so v žaljenje Cerkve in katoličanov na očitnem prostoru ostudnemu odpadniku spominek postavili!

Zelo hvaležni so pridni Horjulci za toliko potrežbo in priljudnost mnogozaslužnemu g. kanoniku, kar so pred nekterimi mesci tudi s tem pokazali, da so mu podelili častno občanstvo. Počastili so gosp. častnega kanonika s svojo pričujočnostjo tudi preč. g. verhniški dekan Jan. Koprivnikar s č. g. kapl. M. Sitarjem, č. g. kateh. J. Smrekar iz Ljubljane in Št. Joški župnik č. g. Ant. Hočevar, ki so azistirali pri slovesni maši g. kan. L. Jeran-a. Popoldne sta se pripeljala iz Ljubljane tudi preč. gg. kanonika Ant. Urbas in prelat in semeniški vodja dr. J. Kulavíc. Bog živi verlega gosp. častn. kanonika Marna, ki je bil vreden prijatelj pokojnega gosp. župnika Aleša Jerala, kakor sedanjega verlega

njegovega naslednika č. g. Fr. Dolinarja, in ne manj dobrotnik in prijatelj horjulskih faranov.

S Posavja dolenjskega. (Misli in prevdarki o binkoštnem času.) (Dalje.) Da bodo poterti maliki sedanjega časa, se morajo tako imenovani dobri poboljšati. Prej ko se bomo po vsih stanovih v duhu in resnici povernili h Kristusu, Ga véno in djansko nasledovali, — prej ko bomo zopet pravi, živi udje telesa njegove sv. Cerkve, ter se z združenimi močmi bojevali za pravice matere naše, sv. Cerkve: prej bodo začeli maliki padati in se v prah drobiti, in duhovni Jeruzalem se bode v veči častljivosti zopet povzdigoval. —

Peklenska moč dela po svetu z vso močjo peklenškega ognja. Ne le da delajo s spisi za svoje kraljestvo, delajo tudi s kipi in gerdimi podobami, ki jih prodajajo po štacunah, pa tudi v vozovih jih vozijo po svetu in razstavljajo v kolibah po terjih ter jih nespremišljenim ljudem v pohujšanje razkazujejo. In če se opomni vradnijam, da je to spotikljivo za občinstvo, se izgovarjajo, češ, tudi drugod so dopustili, mi ne moremo kaj zoper to.

Framasoni in njihovi sužnji raznih imén in naslovov so prave šleve, da, večkrat jako smešni v svojem početji, kar jim navdaja satan, ter mu velikrat tako neumno in brezglavno služijo, da bi se morali sramovati sami sebe, ako bi ne bili zaslepljeni. Kristusa, véno resnico, zametujejo, Njegovim naukom ne verujejo; v satana pa le verujejo, in v njegove spačke hudiče, in jih celo na stene, na zastave slikajo. V Benedkah, na tergu sv. Marka, sem videl v naj znamenitiših prodajalnicah mnogotere velikosti kipove, prav umetno izdelane — hudiče in hudičke! Zona me je spreletavala, ko sem videl, kako strašni in grozoviti so ti kipovi, ipak umetno delo in pomenljiv izraz, kajti v obrazu so živo vpodobljene tem vragovom vse sedmere poglavitne pregrehe. Vprašal sem, kdo pa vendar kupuje take kipove? Reklo se mi je: vsak, kdor hoče, največ pa kupujejo to framasoni za svoje sobe in hodišča. Veste, koliko cene ima taki kip? 30—50—100—500 lir ali frankov! (Kdo se bo temu čudil? Sej imajo po sobah tudi še take, ki z nesramnostjo, nagoto itd. satana daleč in močno premagajo in satanu bolje služijo, kakor njegova pošastna podoba sama.) Pač bode satan tolikim svojim ljubljencem na dnu pekla pripravil častno mesto, kakor tistim, ki se posmehujejo svarilu in nauku o peklju, ki bi jih moralo pretresti in spreobrniti, ako bi imeli še kaj vere in občutka.

(Konec nasl.)

Smlednik. 12. jul. (Cerkvene naprave in olepšave.) „Gospod! ljubim lepoto Tvoje hiše in kraj, kjer prebiva Tvoje veličastvo.“ (Psl. 25. 8.) S temi besedami pozdravil je v nedeljo 7. julija zbrane farane Smledniške milostljivi gospod prošt dr. Leonhard Klofutar. Dalje pravi, da ravno domači čast. g. župnik je isti, ki ljubi res lepoto hiše Božje, kar priča nova obhajilna miza, novo omrežje na oratorijah, nov „chamot-tlak“ v prezbiteriju, nova stekla v oknih iz prezbiterija v zakristijo, okusno prenovljene klopi; to pričajo umetne slikarije na zadnji steni v prezbiteriji, na ločilnem loku in v kapeli Lurške Matere Božje; to priča cela cerkev, ki je tako lepo prenovljena. Tako, da je ta tempelj v resnici krasen. Ali tudi mi smo tempelj Božji, postali smo to pri sv.

Žalibog, da se novodobna „Slovenija“ do danes še ni spremenila v tem oziru, kajti drugače bi Slovenec ne mogel tako strupeno pisati o kat. društvu, ki nikomur ne škoduje, pač pa mnogo koristi.

Kako bi drugače „Slovenijan“ mogel lagati svetu pripovedujoč, da bi človek zamán iskal knjižnice v „Austri“-i, ko ima le-tá vendar knjižnico obsegajočo čez 900 zvezkov izbornega berila vsake verste.

Kako bi mogel pošten „Slovenijan“ lažnjivo za-terjevati, da se prepri med društveniki v „Austri“-i poravnava z dvoboji, da si prepirniki z gorjačami mesarijo obraze! Resnica pa je, da se vsi taki prepri po društvenih pravilih pomirujejo pred društvenim razsodiščem, ravno tako kakor v „Sloveniji“.

Je-li to nevednost ali hudobija? —

Iz tega previdi vsakdo, da je prof. Marušič v Gorici, kateremu se je očitala poleg drugega tudi nevednost o dijaških razmerah na Dunaju, gotovo bolje o njih poučen, nego „Slovenijan“ na Dunaji, kateri menda „Austrie“ še videl ni.

H koncu še malo opazko.

Pri tem pa ne zabi slovenski vseučiliščnik, da je na Dunaji katol. akad. društvo „Austria“, ki je vse drugo, nego nemško. V njem najdeš prave brate, odkritoserčne prijatelje, ki te ne zapusté v težavnem tvojem poslu štirih let. „Austria“ je po mojem mnenju najboljšo dijaško društvo na Dunaji, ona je prava podlaga, prava šola poznejšemu moškemu delovanju.

Okleni se je, in ne boš se kesal!

„Austrian.“

Misijonski škofje, kateri so umerli leta 1888. V začetku l. 1888 umerl je gosp. Dominik Racine, 50 let star. Bil je deset let škof v škofiji Chicoutimi v Kanadi. — Kmalu potem je umerl v Santa Fé v Novi Mehiki v. č. škof Janez Kerst. Lamy. Rojen je bil 11. oktobra 1814 v škofiji Clermont na Francoskem in l. 1838 posvečen. L. 1839 jadral je v Zedinjene države, kjer je bil l. 1850 izvoljen za naslovnega škofa v Agathoniki in za apostoljskega namestnika v Novi Mehiki. Ko je postala l. 1875 Santa Fé nadškofija, bil je Lamy deset let njen prvi nadškof. — 11. januarja umerl je msgr. Ildelfons René Dordilon. Rojen je bil 14. aprila 1808 v turonski nadškofiji. Ko je zveršil šole, bil je več let v duhovskem pastirstvu v raznih deželah. Podal se je l. 1845 v vzhodno Oceanijo (Avstralijo), ktero škofijo je vstanovil l. 1833 papež Gregorij XVI. 7. decembra 1855 prevzel je kot naslovni škof službo apostoljskega namestnika. 12. maja † Janez, Jožef Lynch, Toronški nadškof. 10. maja je še birmoval; pokopal ga je kardinal Taschereau, katerega sta spremljala dva nadškofa, več škofov in blizu 300 duhovnov; pri pogrebu je bilo več ko 50 tisuč ljudi. Ko je Lynch doveršil šole v šoli Lucanski in vseučilišču Clondalkinskem, stopil je v društvo oo. lazaristov. Leta 1837 pristopil je v Parizu v semenišče društva sv. Vincencija Pavljanskega; šest let pozneje bil je duhoven posvečen, in podal se je v Zedinjene države, kjer je najpervo deloval v Teas-u, potem v Missouri in slednjič pa v Kanadi. — Zadnje poletje naznanili so smert škofa Marcel-a Touvier-a, apostoljskega namestnika v Abesiniji. Msgr. Touvier, 1825 rojen, je bil od l. 1850 ud oo. lazaristov, od l. 1869 naslovni škof v Oleni in apostoljski namestnik v Abesiniji. Umerl je na potu v Akrur, 30 km. od

Masave. — Msgr. Tomaž Maria Gentili. O. P., titularni škof Dionysijski in nekdanji misijonar na Kitajskem, umerl je 30. avgusta 1888 v 60tem letu svoje starosti. — 29. septembra ločil se je apostoljski vikar iz Jamajke R. P. Tomaž Porter S. J. Zadnje besede umirajočega so bile: „Pripravljen sem tje iti, kamor me vedno kličejo.“ Bil je rojen l. 1828 v Eksetru na Angleškem; l. 1877 izvoljen apostoljski namestnik v Jamajski. — 2. dec. 1888 † msgr. Canoz S. J., rojen 11. sept. 1805 v Sollières-u. 18. decembra 1839 prišel je v misijon, katerega je bil malo poprej Gregorij XVI izročil Jezusovi družbi. Tukaj ga je čakalo veliko delo; nekdam cveteče indijanske cerkve bile so zdaj goli zidovi. V tem kraju postal je tudi škof. L. 1844 bil je P. Canoz načelnik misijona, in dve leti pozneje postal je apostoljski vikar. Zidal je kolegij v Negapatam-u; tu pa je hudo razsajala kolera; mnoge je pokončala; zatorej je sklenil nov kolegij zidati na bolj zdravem kraju. Skoro 20.000 duš je spreobernal k pravi veri.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali serpan (julij.)

a) Glavni namen:

Spovedniki in dušni vodniki.

b) Posebni nameni:

25. S. Jakob ap. Pospeševanje katol. tisa. Tehtne poklicne zadeve. Mnoge družine.

26. S. Ana. Posvečevanje zakonskega stanja. Gorenji Palatinat. Materinske družbe. Več občin. Več zdravnikov.

27. S. Pantaleon. Spolnovanje telesnih del usmiljenja. Mnogi hudo bolni, zlasti neozdravljivi. Več zdravnikov.

28. S. Nazarij. Goreče obiskovanje božje službe. Omahljivi in odpadni. Visoki vradniki. Več ostarelih nadložnih.

29. S. Marta. Gorečnost za poslušanje božje besede. „Žertve prekucij“ in njih dobrotniki. Dobri posli.

30. Ss. Abdon in Senon. Pospešnje molitv. apostoljstva in bratovščine Jezusovega Serca. Važne volitve. Več redovnih hiš.

31. S. Ignacij Lojoljan. Družba Jezusova. Poslane in ne še uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovšč. Jezusovega Serca umerli in umirajoči v juliju ali v avgustu.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Mladeneč, da bi opustil spotikljivo tovaršijo. — Odvernjenje bolezn pri živinici. — Mladeneč na počitnicah, da bi se spodobno obnašala. — Za mir med neko družino. — Bolna za dušno in telesno zdravje.

Zahvale.

„O presveta, preblazena Devica Marija, pomoč kristjanov in pribežališče grešnikov, tisočerna hvala Ti izrekam za prevelike milosti in dobrote, ki si mi jih delila v teku mojih gimnazijskih študij in prav posebno pri maturi. Izprosi mi, o presveta Mati, pri Svojem božjem Sinu milostno odpusčenje vseh grehov in nevhvaležnosti, s katerimi sem žalil Njegovo in Tvojo neizmerno dobroto. O moja Gospa, o moja Mati, spomni se, da sem Tvoj; varuj, brani me še nadalje kot svojo lastino!“

V Ljubljani 13. jul. 1889.

Bivši maturant.

V težavni bolezní sem se priporočila Jezusovemu Sercu, Mariji in več svetnikom. Kmalí ko sem pričela 9dnevničo, se mi je obrnilo na bolje in je bolezen čisto prešla. S tem razglasom naj bo spočnjena moja obljuba.

Neimenovana.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane, 17. jul. V prečastnem frančiškanskem kapiteljnu so bili te dni voljeni ter so postali prečastiti P. P.: Provincijal: P. Placid Fabijan. — Kustos: P. Evstahij Ozimek. — Definitorji: P. Julij Brunner, P. Stanislav Skrabec, P. Robert Dolinar, in P. Hugolin Sattner. (Oo. gvardijani in dr. nam do natisa tega lista še niso bili znani. Vr.)

Čč. gg. duhovni, ki so osmo šolo l. 1860 doveršili in bili večinoma l. 1864 posvečeni, bodo svojo petindvajsetletnico letos obhajali 30. julija pri svojem součenci preč. g. dr. J. Sterbenci, dekanu v Leskovici.

Sklep šolskega leta so preteklo soboto, 13. l. l., obhajale vse višje in manjše šole razun gimnazije, ki je bila doveršila že tri dni poprej. Imele so sv. mašo z zahvalno in cesarsko pesnijo in delila so se spričevala. Tako je bilo tudi pri dekliskih šolah in osebnih zavodih z razločkom, da pri poslednjih manj slovesno. Naj bi šolska mladina sploh počitnice dobro obračala, lepe zglede dajala manj omikani mladini po deželi, pomagala staršem delati, v šolskih tvarinah pomanjkljivosti nadomestovala itd.; — ne pa druzega časa s postopanjem tratila.

Orgljarska šola je imela sklep 12. t. m. Imela je 20 učencev, izmed katerih jih je 8 prejelo spričalo sposobnosti. Trinajsti tečaj te šole se prične 17. septembra t. l. ob 8ih zjutraj.

Realka je imela 303 učence, namreč 145 Slovencev, 134 Nemcev, 5 Hervatov, 3 Čehe, 16 Italijanov. Po veri vsi katoličani razun 1 nezedinjenega greha, 10 protestantov, 3 judov.

Goriška nadškofija je šolsko leto dokončala 10. t. m. Imela je v začetku leta 433 učencev ob koncu leta pa 386. Goričanov je bilo 97, z goriške dežele 202, iz Tersta in okolice 17, iz Istre 14, Kranjcev 17, Štajercer 8, Korošcev 6 itd. Po narodnosti Slovencev 165, Italijanov 166, Nemcev 54. Po veri 6 protestantov, 12 judov, drugi vsi katoličani.

Novosti. Ljubimo Gospoda našega Jezusa Kristusa, Sina živega Boga. — Ta prelepi molitvenik verhosanskega nadškofa Stadlerja, poslovenjen po kan.

dr. Jegliču, je že na svitem in nadjamo se, da se bo v kratkem dobival v katol. bukvarni. Prelepi barvotisni podobi, Serca Jezusovega (na čelu) in Serca Marijinega, kinčate zalo knjigo, ktera je bila undan opisana v „Danici.“ Opomnjeno bodi, da sedanji čas, ko prostomišljaki, preklinjavci in krivoprisegavci toliko grešé zoper Jezusa, „Sinú živega Boga,“ je ravno prav in kakor nalašč prišel na svitlo obširniji nauk o ljubezni do Jezusa. Bodi tedaj ta knjiga prav serčno priporočena Slovincem, toliko bolj, ker čisti dohodki imajo odločen naj boljši namen.

Iz Amerike je te dni prišel naš rojak čast. g. misijonar Jan. Stariha obiskat svoje domače v Semiču. On misijonari v Št. Pavlu, kjer so tudi naši čč. rojaki Trobec, Plut, Ločnikar.

Sprejemno skušnjo za gimnazijo je delalo 130 mladenčev za slovenski, 21 za nemški razred, sprejetih je 146. Ker se jih tudi jeseni najberž v novo dosti oglasi, bo treba zopet 4ih razredov za prvo lat. šolo.

† **V Škofji Loki** je 13. t. m. po daljši bolezní previden s ss. zakramenti umerl ondotni preč. gosp. mestni župnik Blaž Šoklič v 50. letu svojih dni. — Na Tersatu pa 10. t. m. č. P. Ubald Repnik; prišel je bil iz Kamnika tje se zdravit. Bog daj jima večni mir!

V Želimljah so Prevzvišeni 7. t. m. ondotno novo cerkev posvetili in delili zakrament sv. birme. (Dopis prih.)

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Cerkelj pri Kerškem 16 gld. — Po čč. gg. Uršulinaricah 31 gld. 15 ½ kr — S Prema 10 gld. 20 kr. — S Poloma 12 gld. — Iz Ternovega na Notranjskem 39 gld. — Helena Velkaverhova 1 gld. — Z Rovt nad Logatec 42 gld. 37 kr. — Iz Javorja pri Litiji 7 gld. 2 kr. — Z Zagorja ob Savi 21 gld. — Z Zalega loga 12 gld. — Od sv. Trojice pri Mokronogu 21 gld. 50 kr. — Baronica Filomena Lazarinova 1 gld. — Z Vrabč 9 gld. — S Terstenika 18 gld. — Z Goričan 32 gld. 30 kr. — Z Vinice 20 gld. 24 kr. — Preč. g. župnik Al. Košir 27 gld. 20 kr.

Za dijaško mizo: Dobrotnik iz Mengša 10 gld. — Č. g. župnik Fr. Dolinar 3 gld. — Neimenovana dobrotnica 1 gld. — Preč. g. župnik Al. Košir 2 gld.

Za sv. Očeta: M. Š. 50 kr. — J. M. 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. G. Vilman, župnik na Selih, 19 gld. — Čast. g. Fr. Jare, župnik na Mirni, 5 gld. — Iz Istre: „Moj Jezus, usmíjenje!“, 5 gld. — Č. g. A. Keržič, nunski katehet v Ljubljani, 20 gld. — Iz Kranja, 28 gld. — Slavoljub 1 gld. 20 kr. — Iz Zirov po U. Oblak zopet 96 kr.

Za Don Boskov misijon: Z Verhnike 10 gld., „Da bi tudi meni Marija Pomočnica svoje pomoči ne odrekla.“

Za Marijanišče: Prečast. gosp. župnik Jan. Zore 10 gld.

Za kak dober namen: Neim. 5 gld.

 Današnjemu listu „Zg. Danice“ je priložen listič: Duhovna lekarna.